

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 26863/2023
09.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића и Марије Терзић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., коју заступа Александра Тешић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа Вукашин Гавриловић, адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 190/23 од 19.04.2023. године, у седници одржаној 09.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 190/23 од 19.04.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Шапцу П2 251/20 од 08.02.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је захтев тужиље којим је тражила да се у односу на туженог одреде мере заштите од насиља у породици: забрана приближавања члану породице – тужилји на удаљености од 10 метара и забрана даљег узнемиравања члана породице – тужиље, које би трајале највише годину дана са могућношћу продужења све док не престану разлози због којих се мере одређују. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 190/23 од 19.04.2023. године, ставом првим изреке, жалба тужиље је одбијена а жалба туженог усвојена па је пресуда Основног суда у Шапцу П2 251/20 од 08.02.2021. године потврђена у побијеном делу одлуке о тужбеном захтеву док је побијена одлука о трошковима поступка преиначена тако што је тужилја обавезана да туженом у року од 15 дана накнади трошкове првостепеног поступка у износу од 72.000,00 динара. Ставом другим изреке, обавезана је тужилја да туженом у року од 15 дана накнади трошкове жалбеног поступка у износу од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилја је изјавила благовремену ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијену пресуду применом одредбе члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, парничне странке су супружници у браку од 2011. године и имају двоје малолетне деце и то: ћерку ВВ рођену ... године и сина ГГ рођеног ... године. Тужиља је рођена године, ... по занимању и запослена је у предузећу „...“. Тужени је рођен године, по занимању је ..., запослен у ПП „...“ у ... као У току трајања брачне заједнице живели су у породичној кући туженог у ... у улици Међутим, брачна заједница је прекинута 22.05.2020. године и од тада тужиља са својим родитељима живи у породичној кући, а деца проводе подједнако време са оцем и са мајком док се не оконча бракоразводна парница. Пре прекида брачне заједнице, однос између странака су били нарушени па је тужени тражио од тужиље да напусти кућу. Спаковала је своје ствари и позвала родитеље да дођу по њу. Тужиља најпре није то схватала озбиљно али је тужени телефоном позвао њене родитеље да дођу по њу. Тада је схватила да се не шали. Тужени тужиљу при томе није вређао ни њене родитеље, никоме није претио, никога није физички нападао а када су родитељи дошли по тужиљу није се упуштао у расправу, повукао се са дететом све док се тужиља паковала и док није отишла. Тог истог дана тужиља је позвала полицију и пријавила туженог за насиље у породици јер је истерао из куће и претио јој да неће видети децу. Полицијска управа у Шапцу је 22.05.2020. године у 22,30 часова изрекла хитне мере привремену забрану учиниоцу да контактира жртву насиља и прилази јој у трајању од 48 часова а мера је продужена решењем Основног суда у Шапцу П 221/20 од 04.05.2020. године за још 30 дана почев од 24.05.2020. године од 20,30 часова. Тужени је у свему поштовао изречену меру. Заједничкој деци је већ следећег дана омогућавао и организовао да се виђају са мајком. Децу је одводио до продавнице где их је чекала бака по мајци, преузимала је децу и исто их тако враћала тужиоцу све у договору са децом и жељом деце. По истеку изречених мера заштите од насиља странке су непосредно комуницирале договарале се у погледу вршења родитељског права до развода брака и није било никаквих увредљивих омаловажавајућих изјава. Покушали су чак и да се помире али до тога није дошло. Центар за социјални рад се сагласио са начином вршења родитељског права над заједничком малолетном децом. При томе, Центар је у свом извештају оставио могућност да суд процени да ли је сврсисходно изрећи тражене мере заштите.

При овако утврђеном чињеничном стању, првостепени суд је закључио да је изречена хитна мера постигла сврху те да околности које се одвијају између странака очигледно указују да нема никаквих видова насиља који би оправдавали извршење предложених мера. Тужиља понавља да је тужени тражио да напусти заједничку кућу и никакву другу меру није предузео која би се могла окарактерисати као насиље у породици, нити је прекршио забрану која му је стављена. Закључено је да нема никаквог узнемиравања да га није ни било, те да нема разлога да се изриче ниједна мера заштите од насиља па и мера забране даљег узнемиравања. Све те разлоге прихватио је и другостепени суд.

По оцени Врховног суда, правилно је од стране нижестепених судова закључено да у конкретном случају не постоји насиље у породици те да нема оправдања за

усвајање заштитне мере од узнемиравања. Тужени није предузео ниједну меру која би се могла окарактерисати као узнемиравање у смислу одредбе члана 197. Породичног закона и у смислу одредби Закона о заштити од насиља у породици. То указује на чињеницу да нема услова за изрицање било које мере заштите у смислу члана 198. Породичног закона. Иако није било елемената узнемиравања, тужила је након истека рока продужења заштитне мере а која је изречена од стране првостепеног суда, поднела тужбу и тражила одређивање заштитне мере. Из тога произлази да је тиме дошло до узроковања трошкова вођења поступка, за шта очигледно није крив тужени. Стога другостепени суд правилно закључује да би било неправично да у таквом случају тужени сноси трошкове поступка. Даље, изведеним доказима јасно је утврђено да је тужилци дозвољено да виђа децу, да није било никаквог непримереног понашања од стране туженог у смислу радње која би се могла окарактерисати као насиље у породици. Стога је правилан закључак нижестепених судова да у овом случају нису испуњени услови за одређивање заштитне мере од насиља у породици.

Имајући у виду све напред изнето, Врховни суд је на основу члана 414. ЗПП одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић